

LBRIS

We know
books

ADINA CRISTEA PALADA

UNIVERSURI
ÎN VERSURI

SIONO
EDITURA
Bucuresti, 2025

CUPRINS

Acasă în oglinzile timpului și în limba română	5
MĂRTURISIRE	13
MAI TÂRZIU... E PREA TÂRZIU	14
GÂNDURI OPACE, GÂNDURI de PACE	16
PARCUL cu TEI	18
RIMĂ MATĂ - RIMATĂ	20
JOACA LITERELOR	21
IMPRESII în <i>EXPRESII</i>	22
ȘTIU că nu ȘTIU	24
CANTATĂ TRUNCHIATĂ	25
TRECUT și PREZENT	26
ULTIMA ȘANSĂ	28
PRIETENIE INDECISĂ	30
OXIMORON de ACTUALITATE	31
AM ÎNVĂȚAT DAR N-AM APLICAT	32
PREZENT, TRECUT, VIITOR	34
PULS SACADAT	36
GEOMETRIE INTIMĂ	37
DE ZIUA TA, IUBITE	38
PSIHANALIZA JUNGIANĂ în DEZACORD	40
PORTRET	41
AM REVENIT	42
GHIOCULUL	43
TINEREȚE la VÂNZARE	44
SIMȚURI	46
AURORA	48

CREPUSCUL	49	COPILUL	82
ANOTIMPURI	50	ODA POETULUI PESCAR	84
CĂUTARE	51	TE-AM GĂSIT	85
EVOCARE	52	SONATĂ ÎN EU MINOR	86
CĂRAREA VIEȚII	54	JOCUL TĂU	87
IPOSTAZE	55	POEZIA	88
AN POZNAȘ CÂRCOTAȘ	56	REVOLTĂ	89
IDENTITATE AMESTECATĂ	58	PIATRA	90
TIMP LIMITAT	59	CLOVNUL	91
LA APUS	60	OGLINDA VIEȚII	92
URME VAGI	62	PISICA	94
GÂND PERVERS	63	IN POETICA	96
VALOAREA SIMȚURILOR	64	AUZI?	97
ANI ARGINTII	65	STRIGĂT	98
TIMP EXPIRAT	66	URMA MEMORIEI	100
IERI, AZI, MÂINE	67	PLIMBĂRI prin CAPITALE anagramate	101
SINGUR	68	CONTEMPORANI în... 'ani'	102
HORA BABELOR	69	E NOAPTE	103
DANS	70	CRĂCIUNUL	104
SCARTURI	71	VIS TĂCUT	105
MUZE SUPĂRATE	72	INVENTAR ȘCHIOP	106
ECOU BUMERANG	73	RECREAȚIA MARE	107
TIMP CONJUGAT	74	EINSTEIN și TESLA la TAIFAS	108
AMURG de TOAMNĂ	75	PROVOCĂRI de PRIMĂVARĂ	110
CÂNT GRECESC	76	EPIGONUL	111
DIALOG: MINCIUNĂ - ADEVĂR	78	ADAGIO RATAT	112
CE ESTE?	80	HAIKU	113
AI VENIT?	81		

MĂRTURISIRE

Mi-a spus un alt eu al meu
cum că am un scris cam greu,
lipsit chiar de importanță,
că i-ar trebui substanță...

Așa că m-am activat
și pe dată am plecat
substanța de-am încărcat:
de la pomul din vale,
de la omul din cale,
din frunza de stejar,
din licărul stelar,
de la mierla vioaie,
de la norii cu ploaie,
din steaua polară
din cânt de vioară...

Toate le-am adunat,
Pe loc le-am înșirat
și-uite-așa făcui un fir,
versurile să le-nșir
și să le ofer cu har
cititorilor în dar.

Când eram mic, ziua era mare,
 încăpătoare, plină de soare, dar... fără valoare
 în mintea mea redusă, condusă și dispusă
 doar la joc.

Timpul era praștie ca să se împrăștie
 peste tot.

Orele se alergau și râdeau, se zbenguiau
 fără teamă, fără seamă,
 la un loc.

Nu-mi era frică de viața sferică,
 de prezența eterică...

deloc.

*Nu-l fac azi, nu-i niciun bai,
 mâine-l fac, că nu-i musai,
 făr' să dejoc.*

Tot în jur se dilata, le făceai în voia ta,
 prietenii veneau oricând (dar tot timpul surâzând),

*Hai, vii azi? Vin negreșit,
 hai noroc!*

Dar... nu știu ce s-a-ntâmplat,

că ziua s-a răzbunat, timpul s-a înverșunat,
 iar orele au zburat
 pe loc.

Acum ziua e pitică,
 e atât de mititică,
 e... boboc.

Timpul-a devenit precis
 sau mai bine compromis în spațiul său prea concis,
 soliloc.

Iar ora este-un minut, cu un conținut
 de-un smoc.

Tot în jur se-atrofiază, lucrul bun lichefiază,
 prietenii nu mai zâmbesc (nici măcar nu-ți mai vorbesc),
 mâine-a devenit... târziu, chiar aș spune prea târziu
 în traiul cărămiziu al zilelor noastre zorite, dar complet
 înnegrite...

de foc.

De focul vitezei, de focul sfârlezei,
 poc, poc, poc!

Totul este prea târziu...

Nu ai timp nici să-ți descriu, că te uiți mereu la ceas.

Nu am timp, nu, de taifas, voi veni eu mai târziu!
 Bine, bine-am îngânat... n-ai auzit, c-ai și plecat.

Și de-atunci tot te aștept...

vinul roșu s-a acrit, cafeaua a râncezit,
 prietenii ți s-au rărit sau poate chiar au...
 Ce păcat!

Lăsăm tot pe mai târziu,
 târziul a-ntârziat, orele s-au perimat,
 viața ți s-a comprimat,
 și acum...
 e prea târziu.

GÂNDURI OPACE, GÂNDURI de PACE

Mă simt ca-ntr-o cușcă de *graur*,
fie ea de *aur*,

Sau ca orice *oară*
ce-aduce a *cioară*,

În lumea asta *statică*
mă simt ca *ostatică*

Printre țări și *granițe*,
cu-ale mele *ranițe*

Umplute de gânduri
transpuse în rânduri.

Sunt ca-ntr-o cetate
fără libertate

Într-al meu *iatac*
mereu la *atac*.

Cu cine te lupți?

Cu cine te cerți?

Îngerii îs rupți

Idolii inerți.

Dar vreau – ca urmare –
să fac o urare

(nu ca un retor, nici ca un rector)

ăstei lumi confuze

și complet ursuze:

Să nu se mai *certe*

cu sfidări *incerte*

S-aibă minte-un *dram*

pe-al lor colț de *ram*

Să meargă *alături*

nicidecum în *lături*

Pe același sol

ne-nvrăjbiți în stol,

S-aducă unire

în astă omenire

Și s-*analizeze*,

s-o *canalizeze*

Pe o dreaptă rută,

care-acum e ruptă.

Cred că a mea *rimă*

nu făcu o *crimă*.

Mai degrabă face

o oază de pace.

Mă plimb în vale pe străzile tale,
agale,
Apoi urc alene pe pripor de deal
lateral
Ca să simt răcoarea serilor de dor
pustiitor.
Oglinda vieții-mi arată nostalgic
răul nevralgic
Răul ce doare, acolo, în tine,
ghilotine.

Dar...

fiecare piatră întâlnită-n cale,
fiecare frunză ce foșnește lin,
îmi presară pieptul cu fine petale
de imagini sfinte, de cântec blajin.

Mă așez pe banca din Parcul cu Tei,
mari și grei.
Ochii-mi înnorează, inima îmi plânge
în note nătânge.
Uite-mă sus, în foișorul natal,
sălaș parental,
uite-mă-acolo, în ușa din tindă,
copilă plâpândă,
uite-mă-n curte prin flori și culoare
mirositoare.
Ce bine îmi e, copilă ghidușă,

fină brândușă.
Gândul îmi zboară în cântec de joacă,
mica chiștoacă.
Sar și fac tumbe, am genunchi zdreliți,
mereu jumuliți.
Șotronul? E lege în fiecare zi
de când mă trezii,
scrânciob și minge, triciclu și fugă,
copila-i zvârlugă.
Iarna din zăpadă nu mă dezlipești,
udă mă găsești.
Vara pe coclauri, pân' se face sară
mereu pe afară.
O, dulce prezență ce curge ușor,
fără pic de nor,
O, caldă-existență în acord tăcut
și neprefăcut.
Copilă zglobie-n cocon parental
natural,
unde ai pierit, unde-ai rătăcit?
Pe pripor de deal, lateral,
pe străzile tale pășind agale?

Dar...

copila asta... a ieșit din poveste,
culorile florilor... au râncezit,
iubitul sălaș parental... nu mai este,
doar Parcul cu Tei a rămas... înverzit.

RIMĂ MATĂ - RIMATĂ

Trecui printr-o vale cu forme ovale;
era ca o tavă în acea otavă.
Văzui puști pe-o cale de zece ocale
ziua într-o boare până la oboare.
Sunt pe-o poziție chiar în opoziție
că aveam o știre cum că o oștire
face-o presiune tare-opresiune,
chiar dac-o menire pe-ntreaga omenire
(o treabă ocultă, nicidecum o cultă),
ar fi pus ocară și de-atunci o cară
ca blana pe oiță, c-un fir într-o iță.
La frontieră o văz ca un lan de-ovăz,
ca un tău de-unsoare, în loc de un soare
și în loc de a sana, de a asana
astă plagă-n lume, făr' de haz sau glume
lupt a mă opune relei ce ne-o pune
ca să ne împace într-o zi de pace
și-aduc astfel o odă, că nimeni ne-o dă:
că omul un vis are într-o visare.

Și de-atunci încoace rima nu-mi dă pace
Măi drace!

JOACA LITERELOR

Adierea Brizei Cu Dor Epocal
Formează Grele Hlamide Infuze
În Jocul Lăuntric Mediului Natal,
Ofrande Pure-a Răbdărilor Spuze.
Șoaptele Tăcerii Țes Uitări Vestite
Xilografiilor Zdrențuite.

S-au jucat literele și mi-au spus în șoaptă: Așteaptă!
Dar gândurile s-au îmbulzit
Vârtej ne-mblânzit
Și mi-au scos idei minore, incolore
Adesea sonore.
Nu le mai puteam reține
Cuvinte calvine
Atunci le-am amestecat, măneca mi-am suflecat
Și cu ele m-am jucat.